

s'aconsegueix forçar diversos passos estrets, plens de marmites i un síf i explorar un nou tram de quasi 900 metres, anomenat "Galeria Granollers". El punt final queda a pocs metres de l'exterior molt a prop del cim del Rocallarga, on es localitza un avenc d'uns 5 metres de profunditat, que engoleix les aigües d'un rierol que aporta el principal cabal hídric de tot el sistema. Amb aquesta troballa i d'altres de menys importants que es van anar succeint mesos més tard, fan que la cavitat tingui actualment 4273 metres de recorregut amb un desnivell de 215 metres. Aquesta cova ha passat a formar part dels llistat de grans cavitats mundials publicats en llibres especialitzats d'espeleologia.

Gràcies a aquest descobriment la població de Tavertet va millorar molt el seu abastament d'aigua a la població, sobretot per la col·locació de dues grans mànegues que recullen l'aigua directament de l'interior de la cavitat. En l'actualitat i després de la construcció de dos gran dipòsits d'emmagatzematge d'aigua el problema està resolt. Tot i això, en un futur no massa llunyà, es parla de fer pujar aigua del Ter.

La cavitat resta tancada al públic en general i solament s'hi pot accedir mitjançant un únic permís mensual que dona la Federació Catalana d'Espeleologia a un grup d'espeleologia no superior a 10 persones.

A partir del 1979, ara fa 25 anys, el nom de la Cova del Serrat del Vent va lligat intrínscament al GIEG i a l'Agrupació Excursionista de Granollers.

A finals d'any i per a commemorar aquesta efemèride, es va lliurar al Museu de Tavertet, una fotografia de la Cova del Serrat del Vent amb una placa recordant aquests 25 anys. En aquest acte hi va ser present el descobridor, en Enric Borràs, que malgrat el seu estat de salut i avançada edat, encara s'encarrega del museu municipal. Serveixin aquestes ratlles per retre un petit homenatge al descobridor. Gràcies Enric.

Jordi Icart

Trekking per Eslovènia

Talment, sembla que la gent ens posem d'acord a anar als llocs més inverosímils sense ni tant sols haver-ho comentat. Només cal comentar el fet que abans de muntar el *trekking*, Eslovènia em sonava només com a un país de la Europa de l'est, ni coneixia ningú que hi hagués anat ni sabia què hi podríem trobar allà (ni tant sols si tenia muntanyes interessants...). En el transcurs de confeccionar el *trekking* i fer-lo m'he assabentat de que varies persones més de la Agrupació hi han estat allà. I és que la dita aquella de que els catalans hi som arreu, sembla que és ben certa.

Sobre Eslovènia. *Slovenija* és un país situat entre Itàlia, Àustria, Hongria, Croàcia, i el Mar Adriàtic. La seva capital és Ljubljana. El país compta amb uns 2 milions d'habitants, i la seva moneda (en tràmit de desaparèixer per l'Euro) és el Tòlar (per les dates que es va fer el *trekking*, uns 250 Tòlars equivalien a un Euro).

La llengua pròpia és l'eslovè, tot i que ens hem trobat molts eslovens que parlen l'italià i l'alemany (donat la seva proximitat geogràfica), a banda de l'anglès, molt estès també. En extensió és més petita que Catalunya (sobre uns 20.000 km²), a l'igual que en població (sobre uns 2 milions de habitants). El nivell de vida és semblant al del nostre país, tot i que el menjar és una mica més barat. Pel que hem pogut veure en el nostre viatge, els eslovens són força amables amb la gent estrangera i molt hospitalaris (val a dir que ens hem mogut per llocs turístics i per indrets de muntanya exclusivament, on hi acostuma a haver-hi gent sana com aquesta).

El nostre trekking va sorgir de les pàgines de la revista *Grandes Espacios*, on hi sortia un *trekking* de sis dies pels refugis d'Eslovènia, al voltant d'un llac

força famós allà, anomenat *Bohinjsko Jezero*, i com no, passant pel seu més gran pic el *Triglav* (2864 m). De fet, com vam poder veure després, la zona al voltant d'aquest llac, així com la zona al voltant d'un altre llac (*Llac de Bohinj al voltant de Bled*), són dels llocs més turístics d'Eslovènia.

La nostra idea va ser d'anar en cotxe fins allà, pel tema de mobilitat i de no saber ben bé a on anàvem a parar. Com vam comprovar després, la idea d'agafar un avió fins a Trieste o Venècia i després llogar un cotxe per arribar a Eslovènia no es pas cap mala idea (fins i tot vam trobar a uns nois de Barcelona que per mitjà de Ryanair i fent escala a Berlín van poder fer el viatge per uns 150 €. No està gens malament!!).

Total, que després d'arribar a Eslovènia en unes 12 hores (i veure tota la "costa azul" francesa), i arribar a la frontera Italo-Eslovena (i també EU-Eslovena), buscant algun lloc on passar la nit, vam arribar a *Bled*, on realment hi volíem anar, tardant menys del que teníem previst.

El primer dia d'estada a *Bled* vam estar en un càmping, a peu del llac, i després vam visitar la ciutat, molt bonica i turística per cert. Anàrem a veure el centre d'informació, on vam comprar mapes pel trekking (difícils de trobar a Espanya), i vam recopilar informació sobre *Bled* i els voltants.

Bled

Així vam anar a Vindgar, un poble a prop de *Bled* on hi trobarem unes passarel·les sobre un riu en un congost, dignes de veure. Com anècdota explicar que en arribar al final del recorregut de les passarel·les, vàrem trobar una banda tocant música popular. Anar als voltants de *Bled* al dia següent també va tenir un valor afegit: vàrem veure els boscos i els voltants de dia, també dignes de veure.